פנינים מתוך ספר החדש 'קדושת יואל'

גליון ליקוטי אורה

אורות מרבינו הקוה"ט מהר"י ט"ב זי"ע

מערכת ליקוטי אורה

מטרת המערכת:
עריכת והדפסת ספרי דבי רב
ממרן רביה"ק מהר"י ט"ב
מסאטמאר זיעועכ"י

פרשת
תשא-פרה
שנה י"ב
גליון מס'
כ

כתוך הגליון:

עשירות אמיתיית אינו אלא אם משתמשים בהממון לדברים רוחניים/גישט פארן עגל האט מען זיך געבוקט נאר צום שטן וואס ליגט אין עגל

סוף זמן קריאת שמע
8:34

עשירות אמתיית אינו אלא אם משתמשים בהממון לדברים רוחניים

ויאמר ה' אל משה פסל לך וגו' (לד, א). פירש"י הראהו מחצב סנפירינון מתוך אהלו, ואמר לו הפסולת יהיה שלך, ומשם נתעשר משה הרבה. ויש לעיין במה שקרא את שיירי הסנפירינון בשם פסולת, דכיון שברא הקב"ה אבן יקרה כל כך שממנה עשה את הלוחות, הלא כל חלק קטן ממנה נחשב לדבר יקר ביותר, וכדמצינו שממנו נתעשר משה אחר כך, ואם כן למה קראו בשם פסולת שהוא מורה על דבר בזוי.

ויש לומר דהנה איש הירא והחרד לדבר ה', יודע שכל דבר שהקב"ה משפיע לו, עליו להשתמש בו למען כבודו יתברך, בין כשמשפיע לו חכמה, ובין כשמשפיע לו גבורה, ובין כשמשפיע לו כח, וכן הוא בשארי דברים טובים שמשפיעים לו ממרום, כגון בריאות, או ממון, הוא יודע בכולם כי מתנת אלהים הוא, ועליו להשתמש בכל זה רק לדברים טובים ולכבוד שמים[א]. והמתנהג על דרך זה, אזי כשמשתמש בהם לפעמים לצורך דבריו הגשמיים, אז נחשב בעיניו כאילו עשה עמהם דברים של פסולת, כי רק כשמשתמש בהם לצורך דברים הרוחניים, זה נחשב בעיניו לדבר מה, וממילא כל מה שהוא משתמש בהם למען כבודו יתברך, ורוכש לעצמו זכותים רבים ועצומים, נעשה בעיני עצמו לעושר גדול ביותר.

ויש לומר שלזה אמר הקב"ה למשה פסל לך, מלשון פסולת, לפי שרצה לרמז לו בזה איך זוכים להיות עשיר באמת, כי רק כשמשתמשים בהממון לדברים רוחניים הוא עיקר ומעלה, אבל כשמשתמשים בו לצורך עצמו יהיה בעיניו כפסולת[ב], וזהו 'פסל לך', שמה שתשתמש לצורך שלך, יהיה בעיניך פסולת. ובודאי עשה משה כאשר הורה לו השי"ת, וממילא כל מה שנשאר לו מן המחצב הלז אחר עשיית הלוחות, פיזר למען התורה ולמען כבודו יתברך, על כן אמרו ומשם נתעשר משה, היינו כי על ידי זה נתעשר משה בעשירות אמיתית, דבזה רכש לעצמו זכיות רבות וגדולות ביותר. (דרשה א' ויקהל תשי"ט)

***

[א] אן ערליכער איד וואס השי"ת גיט אים, ער גיט אים חכמה, ער גיט אים גבורה, ער גיט אים געזונט, ער גיט אים כח, ער גיט אים געלט, ווייסט ער אז אלעס איז פארן אייבערשטענס וועגן, תן לו משלו, פארן כבוד שמים, פארן דרך התורה, ער ווייסט וואס איז דאס געלט, ער זאל קאנען דערמיט טוהן דברים טובים, מחזק זיין אידישקייט, דעם אידישן חינוך, תלמוד תורות, און בכלל יעדע אידישע זאך.

[ב] האט אים דער בורא כל עולמים געזאגט, איך וועל דיר וויאזוי מ'ווערט אן עושר, דו זאלסט וויסן פסל לך, וואס איז שלך, דאס וואס דו האלטסט דיין, וואס דו האלטסט פאר דיר, איז פסולת, טאמער [דו] גיבסט עס אוועק אויף אידישקייט פאר כבוד השי"ת, איז דאס זייער טייער, זייער חשוב, ס'איז הייליג געלט, אז מ'וועט מאכן דערפון תורה מיט אידישקייט, איז דאס קדושה וטהרה וואס מ'טוט אויף דערמיט, נאר וואס דו האלטסט פאר דיר, דו ווילסט אליין נתעשר ווערן, דאס איז פסולת.

לנדב זכות הדפסת הגליון או זכות הפצת הגליון יפנה אל המערכת: 7267 - 662 - 845
12 Ruzhin Rd. #101 Monroe NY 10950 ~ s.e.stein@thejnet.com

לשון רבינו לפרשת כי תשא (פרה)

נישט פארן עגל האט מען זיך געבוקט נאר צום שטן וואס ליגט אין עגל

ועתה לך נחה את העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עלהם חטאתם (לב לד). לכאורה מאי כל הרעש הזה פון חטא העגל, וואס דורך דעם האט מען אזויפיל פארלארן, ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב (לג ו), וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם, אין יעדן חטא איז דא דערינען פון חטא העגל, אזוי זאגט דאך רש״י דעם פשט וביום פקדי. לכאורה די אלע וואס זיי האבן געזינדיגט האט מען דאך דן געווען למיתה, ויהרגו שלשת אלפי איש (לב כח), די האט מען דאך געהרג'ט מיט עדים והתראה, און די איבריגע וואס איז נישט געווען קיין עדים האט מען בודק געווען כסוטות – מיטן אַש פונעם עגל, דאס עגל האט מען פארברענט, מען האט עס מאבד געווען מן העולם, כלה ואבד, ויזר על פני המים (לב כ), מ'האט עס געווארפן אין וואסער אריין, לכאורה פונעם עגל איז דאך גארנישט געווארן, מאי כל הרעש הזה.

און נאך מער קשיא איז, דער רמב״ן הקדוש זאגט דאך גאר [עה״פ] כי פרעה אהרן לשמצה בקמיהם (לב כה), דער תרגום זאגט לשמצה בקמיהם, לאפקא שום ביש בדריהון, זאגט דער רמב״ן הקדוש, אז לעולם דאס עגל איז נישט געווען נאר אן השפעה, במקום מנהיג האבן זיי גענומען, כי זה משה האיש [לא ידענו מה הי' לו] (לב א), עס איז גארנישט געווען קיין עבודה זרה – נאר מען האט געזעהן אז אין די שפעטערע דורות – וועט מען זיך פון דעם ארויסלערנען צו דינען טאקע צו אן עגל, איבערדעם זאגט ער לאפקא שום ביש 'בדריהון' אין 'אנדערע' דורות, [איבערדעם] איז געווען אזוי גרויס דער חטא.

[לפי זה] איז דאך גאר, דעמאלטס ניטאמאל געווען אזוי הארב, און עס איז דאך [צום סוף] צו דעם נישט צוגעקומען אין די אנדערע דורות, עס זאל ברענגען [צו ע״ז], ווייל מען האט דאך עס פארניכטעד – כלה ואבד, האט מען שוין נישט געקענט נאכטוהן אזוינס – מען זאל ווייטער נעמען אן עגל, ווען דאס עגל בלייבט חלילה, קען זיין וואלט ווען געווען לאפקא שום ביש בדריהון, וואלט עס ווען געשאדט נאכדעם, אבער אזוי האט מען דאך געזעהן וואס דער סוף פון דעם עגל איז געווען, נו ווי קען מען דאס נאכטוהן, עס איז דאך שוין פון דעם נישטא קיין זכר, וואס האט מען מורא געהאט, עס האט דאך נישט געקענט שאטן, מען האט דאך געזעהן [אז] אלע מסייעים האט מען דן געווען, [ז דאך שוער וואס איז געווען דער חטא אזוי גרויס, אז עס איז געבליבן אייביג וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם.

ב) ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה וישלך מידו את הלוחות וישבר אתם תחת ההר (לב יט). זאגט די גמרא (שבת פז.) ער האט געלערנט א קל וחומר, מה דאך ביי פסח שטייט כל בן נכר לא יאכל בו, אז א משומד – א מומר זאל נישט עסן דערפון, דאס [די לוחות] איז כל התורה כולה, און זיי זענען חלילה אלע מומרים, האט ער גזאגט אזוי קאן איך זיי נישט איבערגעבן די לוחות – די תורה הקדושה, ממילא האט ער צובראכן די לוחות.

דער מהרש״א פרעגט דאך הארב אויף דעם קל וחומר, דער קל וחומר איז דאך פריכא, עס איז דאך געווען אזאלעכע אידן וואס זיי האבן נישט געדינט, איבערהויפט שבט לוי – זענען דאך געווען צדיקים, זענען דאך געווען ריין, מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי (לב כו). דער דין איז דאך ביים קרבן פסח שטייט (פסחים סא.) לאוכליו ושלא לאוכליו איז כשר, אז עס איז נמנה געווען אזאלעכע וואס זענען נישט ראוי צו עסן, און עס איז געווען אזאלעכע וואס זענען יא ראוי געווען, עסן די וואס זענען ראוי געווזן, טאקע יענע [וואס זענען נישט ראוי] טארן נישט עסן, אבער דאס קרבן איז כשר פאר די אוכליו, פאר די וואס זענען ראוי גיט מען דאס קרבן פסח. נו איז דאך דא אויך די זעלבע זאך, מען מוז נאכנישט צוברעכן די לוחות ווייל עס איז דא מומרים, טאקע אזוי ווי ביים קרבן פסח, מען לערנט עס דאך ארויס פון דארטן, און דארט אליינס איז אויך נישט פסול פאר יעדן, נאר דער וואס איז א מומר טאר עס נישט עסן, אבער יענע – די וואס זענען ריין – מעגן דאך עסן, מען ווארפט נישט אוועק דעם פסח, נו איז דאך גארנישט קיין קל וחומר ער זאל מוזן צוברעכן די לוחות ווייל עס איז דא אזאלעכע, עס איז דאך נישט יעדער.

ג) עס שטייט 'וירא' את העגל ומחולות ויחר אף משה וישבר אותם תחת ההר, זעהט דאך אויס ווייל ער האט געזעהן, ווען ער איז געקומען אהין, וירא את העגל ומחולות, ווען ער האט עס געזעהן האט ער ערשט צובראכן די לוחות, לכאורה פארוואס ווען ער האט געזעהן, און ווען ער זעהט נישט וואלט ער ווען נישט געגלייבט, דער בורא כל עולמים האט אים דאך דאס אלעס געזאגט (לב ז-ח), לך רד סרו מהר מן הדרך עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויאמרו אלה אלהיך ישראל, פונדעסטוועגן איז ער ווייטער געגאנגען, און ער האט נישט צובראכן קיין לוחות, ער האט זיך נאך געבעטן ביים אייבערשטן (לב יא) ויחל משה את פני ה' אלקיו, למה ה' יחרה אפך בעמך[ג].

*

די גמרא זאגט (ירושלמי פ״ג דמגילה ה״ה), לעולם וואלט מען געדארפט צו ליינען קודם פרשת החודש און דערנאך פרשת פרה, פארוואס, ווייל באחד בניסן [וואס] דאס איז פרשת החודש איז געווען הוקם המשכן, און בשני הערשט איז נשרפה הפרה. נאר ווייל עס איז טהרת ישראל האט מען עס מקדים געווען. לכאורה די קריאה איז [דען] טהרת ישראל, וואס האט עס מיט די קריאה.

[קען זיין], אזוי ווי עס געפאלט זיך היינט פרשת כי תשא איז טאקע גוט אז עס איז איין וואך מיטן עגל, קען נאך זיין א טעם פארוואס מען האט עס מקדים געווען, ווייל מען ליינט

[ג] די גמרא זאגט (ב״ב עה.) ר' יוחנן ווי ער האט געזאגט וועגן די מרגליות [עתיד הקב״ה להביא אבנים טובות וכו' ומעמידן בשערי ירושלים], און איינער האט אים געזאגט לך נאה לדרוש, [ווייל] ער האט געזעהן, האט ער געזאגט, אלמלא לא ראית וואלסטו נישט גיווען געגלייבט, [נאר] ווייל דו האסט געזעהן [גלייבסטו], מלגלג על דברי חכמים את, און ער האט אים דארט מעניש געווען, ווייל ער האט [זיך] געשטעלט אויף דעם וואס ער האט געזעהן, ער האט נישט געגלייבט ביזן זעהן. לכאורה וואס עפעס 'וירא' את העגל ומחולות, ווייל ער האט געזעהן, דער בורא עולם האט דאך אים שוין פריער געזאגט דאס אלעס, און דארטן שטייט נישט דער ויחר אף משה, עס איז גארנישט געשעהן.

דאך דעם חטא העגל, איז גוט מען זאל ליינען אויפאמאהל באותו מעמד די תשובה וכפרה, און די תקנה דערויף די פרה אדומה.

אבער עס איז דא נאך עפעס דערינען, לכאורה איז דאך א הארבער ענין, הפלא ופלא, ווי קען מען זאגן (לב ד) אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים אויף אן עגל, וואס זיי אליין האבן גענומען דאס גאלד, פרקו הזהב מהנזמים שבאזניהם (לב ב), זיי האבן אריינגעווארפן אין פייער, פון דעם וואס זיי האבן געמאכט מיט זייערע מעשי ידם האט מען געמאכט דאס עגל, קאן מען [דען] זאגן אז דאס עגל האט דיך ארויסגעצויגן פון מצרים, ווי קען מען דאס זאגן, לכאורה עס איז דאך עפעס גארנישט קיין דיבורים, עס איז געווען א דור דיעה, אהן א הסבר האבן זיי נישט געטוען, וויאזוי האבן זיי עפעס געקענט זאגן אלה אלהיך ישראל. ווי דער רמב"ן זאגט נאך ביים דור הפלגה (בראשית יא ב), רשעים היו אבל לא טפשים היו, ער גיט צו פארשטיין וואס זייער חשבון איז געווען, עס זאל האבן א הסבר.

נאר וואס דען, די גמרא זאגט אין ברכות (לח.) המוציא אתכם [מתחת סבלות מצרים] (שמות ו ז), המוציא דאפיק משמע, הקב"ה האט געזאגט, כד אפיק לכון ממצרים עבידנא לכו מילתא דתדעון דאנא הוא דאפיקתא יתכון, ווען עטס ווערטס ארויסגיין פון מצרים וועל איך טוהן א מילתא – אז עטס ווערטס וויסן אז איך האב עס געטוהן. איז דאך משמע – זעהט דאך אויס, אז פון די אלע נסים פון יציאת מצרים וואס דארט האט מען געטוהן, די עשר מכות, און ביז זיי זענען ארויס פון דארט, ותחזק מצרים למהר לשלחם מן הארץ (שמות יב לג), האבן זיי אלץ נאכנישט געוויסט אז השי"ת האט עס געטוען, [לכאורה איז שווער] ווער דען האט עס געטוען.

נאר וואס דען, אלץ איז געווען א חשש, אזוי ווי פרעה האט חושד געווען אז משה ואהרן זענען חלילה מכשפים, און עס איז נישט פון די סטרא דקדושה חלילה, אלע מופתים קען מען חושש זיין אז עס איז פון די סטרא אחרא, האבן זיי נאך אלץ נישט געוויסט אז השי"ת האט עס געטוהן. אבער נאך יציאת מצרים האט דער בורא כל עולמים געזאגט עבידנא לכו מילתא אז עטס ווערטס שוין וויסן זיכער אז עס איז פון השי"ת. שטייט נישט אין די גמרא וואס די זאך איז, וויאזוי זענען זיי געוואר געווארן אז השי"ת האט דאס געטוען, צו איז דאס מתן תורה, צו וואס דאס איז [קריעת ים סוף], ווען זיי זענען דאס געוואר געווארן, דאס שטייט גארנישט אין די גמרא.

מובן מאיליו, אז די סטרא אחרא וויל אלץ מכחיש זיין די נסים וואס זענען פון הקב"ה, מען זאל זאגן אז עס איז נישט פון דארט, עס איז פון זייער זייט, אזוי איז דאך דער דרך, זיי זענען אומרים לרע טוב ולטוב רע, דאס איז דאך זייער דרך אז זיי זענען מייפה, דאס וואס זיי טוען הענגן זיי אהן אין השי"ת, מען איז מסמא עינים, אלע נסים ונפלאות וואס קומט פון די סטרא אחרא הענגט מען אהן אז עס איז פון השי"ת, און פארקערט דאס וואס עס איז פון השי"ת דאס לייגן זיי אהן אויף די סטרא אחרא, אויף מסמא עינים צו זיין.

א חידוש פלא שטייט אין תרגום יונתן, ווען משה איז געקומען וירא את העגל ומחולות, וחינגין, ער האט געזעהן דאס עגל, דער שטן איז בגויה, ער האט געזעהן אז דער שטן איז אריין אין עגל און ער האט מיטגעטאנצט, ער האט געזעהן אז דער שטן איז געלעגן דערינען אין עגל, ער האט זיך מתלבש געווען אין עגל.

דאס קאן זיין האבן זיי געזאגט, אלה אלהיך, זיי האבן געזעהן, זיי זענען דאך געווען מבינים, די ערב רב זענען געווען גרויסע מכשפים, און עס איז געווען א דור דיעה, זיי האבן געזעהן וואס טוט זיך אין דעם עגל, אז דארט ליגט דער שטן, האבן זיי געזאגט אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים, דער שטן האט דאס געטון די אלע זאכן, זיי האבן נישט געמיינט אויפן שטיק גאלד, אבער עס איז דאך נתלבש געווארן אין דעם גאלד – איז דאך אריינגעקראכן דער שטן, האבן זיי דאס געוויזן אויפן שטן, אויף דעם וואס ער ליגט אין עגל, אלה אלהיך ישראל, דער איז עס, דאס איז עס, פון דארט שטאמען די אלע [נסים פון יצי"מ], דורכדעם האבן זיי געוואלט חלילה מסמא עינים זיין אין די עיקרי אמונה, אין יציאת מצרים, זיי האבן דאס געוואלט פארדרייען.

משה רבינו האט א קוק געגעבן, אז דער שטן ליגט דארטן, אוי איז שוין נישט גוט, איבערדעם האט ער צובראכן די לוחות. פריער [ווען] דער בורא כל עולמים האט אים דערציילט 'זיי האבן געמאכט אן עגל', 'מענטשן מאכן אן עגל', האט ער געוויסט דאס וועט ער צורייבן – ער וועט עס א תל מאכן – כאילו לא היה, עס וועט נישט זיין קיין מַאֶלער, האט ער נאכנישט צובראכן די לוחות, אפילו דער תרגום יונתן זאגט דאס נישט פריער ווען מען האט געמאכט דאס עגל, דארטן מעלדט ער נישט פונעם שטן, נאר ביי 'וירא' את העגל ומחולות, דארט זאגט ער, ער האט 'געזעהן דעם שטן' דערינען, זעהט אויס דאס האט ער הערשט דעמאלטס געזעהן.

און פארוואס דער בורא כל עולמים האט אים דאס נישט מגלה געווען, ווייל לפניו חנף לא יבוא (איוב יג טז), הקב"ה האט נישט געוואלט מזכיר זיין את שמו, ער האט נישט געוואלט רעדן פונעם שטן, ער האט אים נאר דערציילט אז מען האט געמאכט אן עגל, וואס ווייטער האט זיך געטוהן – כולי האי האט אים דער בורא כל עולמים נישט געזאגט, צי [ווייל] ער האט אים נישט געוואלט מצער זיין, צי [ווייל] מען קען דאס נישט מזכיר זיין – אזא כוחות הטומאה, אזוי ווי עס שטייט אין אותיות דר' עקיבא אז פארן בורא עולם קען מען נישט מזכיר זיין אזאלעכע ענינים טמאים, האט דער בורא כל עולמים אים דאס נישט מודיע געווען, ער האט אים נאר דערציילט אז אידן האבן געמאכט אן עגל, מענטשן מאכן עפעס, האט ער געוויסט איז ער שטארקער, דאס וועט ער צורייבן.

אבער אז ער האט געזעהן וירא את העגל ומחולות, ער האט געזעהן דעם שטן אזוי ווי דער תרגום יונתן זאגט, אוי דאס איז נישט גוט, האט ער א קוק געגעבן – אים קען ער נישט צורייבן, שטייט דאך דער שטן איז 'שוחט דעלמא' (כידוע מהבעש"ט הקדוש), דאס איז א בריאה וואס מוז זיין, ביז מען וועט מעביר זיין מן העולם דעם שטן, דאס וועט הערשט זיין לעתיד נאך ביאת המשיח, הקב"ה וועט אים שחט'ן, ואתא הקב"ה ושחט למלאך

המות, ביז דערוויל איז ער שטארק פון עונות ישראל, פון יעדן עון באקומט ער כח און חיזוק, דאס עגל קען ער אומברענגען – האט ער עפעס ממתיק געווען, אבער דעם עיקר האט ער נישט געקענט ממתיק זיין, ווייל דער שטן איז שטארק געווארן.

אז דער שטן איז דארט געווען, מען האט זיך געבוקט צום שטן, וישתחוו 'לו' (לב ח), נישט פארן עגל האט מען זיך געבוקט, מען האט זיך דא געבוקט צו דעם וואס ער ליגט אין עגל, ווייל אז מען בוקט זיך צו א זאך און עס ליגט דערינען דער שטן האט מען זיך געבוקט צו דעם, [און דער שטן איז שטארקער געווארן], האט ער א קוק געגעבן דאס קאן ער נישט [מבטל זיין], דאס בלייבט שטארק, איבערדעם אפילו נישט יעדער [האט געזינדיגט] (קושיא ב), איז ער שטארקער געווארן אקעגן יעדן, ממילא האט דאס יעדער געפילט, און יעדער האט שוין געהאט עפעס א חלק דערינען, עס איז שטארקער געווארן די כחות היצר – די כחות פונעם שטן, איבערדעם וירא את העגל, דאס איז אלה אלהיך ישראל.

אין זוהר הקדוש שטייט דאך (ח"ב קצא:), אז דאס ערב רב האט געבעטן אן עגל, דאס ערב רב האט גע'טענה'ט קום עשה לנו, זיי זענען חוץ למחנה – חוץ לעננים, און דער מן איז אויך נישט [געווען פאר זיי], נאר זיי האבן באקומען פון דארט [פון דעם תמצית וואס איז איבערגעבליבן], זיי זענען מובדל ומופרש פונעם כלל ישראל, האבן זיי געשריגן זיי ווילן נישט זיין מופרש, אדער זאל מען זיי אריינעמען צווישן אידן, אדער זאל מען זיי מאכן אן עגל. האט אהרן הכהן בוחר געווען, ווי איידער ער זאל אויסמישן דאס ערב רב [מיט אידן], מאכט ער זיי ליבער אן עגל. זאגט דער זוהר הקדוש ואהרן לטב איכוון, עס איז טאקע גוט געווען אזוי, נאר דער פעלער איז געווען, עס איז געווען פון אידן אויך – וואס זיי האבן מהרהר געווען נאכן עגל.

קומט דאך אויס, פארן ערב רב אליין וואלט דאס עגל וועגן נישט געשאדט טאקע, ווייל לעולם איז עס דאך נישט געווען נאך קיין עבודה זרה, אזוי ווי דער רמב"ן זאגט, נאר ס'האט געשאדט אויף ווייטער, נאר וואס דען פאר אידן שאדט עס. שטייט דאך (סוכה נב.) דער שטן מניח כל האומות ומתגרה בהן בישראל, ובתלמידי חכמים יותר מכולן. אויפן ערב רב אליין איז עס נאך גארנישט, ער קען דארט נישט מרויח זיין קיין סאך, וואלט נישט געווען אזא התלבשות [כח השטן], וואלט וועגן נישט געשאדט, ממילא וואלט נאך גוט געווען, [ווייל] עס האט זיי מציל געווען זיי זאלן זיך נישט וועלן אויסמישן מיט אידן, ווי איידער זיי זאלן זיך אויסמישן איז שוין גאר בעסער אן עגל אויך. דער פעלער איז געווען אז אידן האבן מהרהר געווען דערינען, איז נתגבר געווארן דער כח פונעם שטן, דורכדעם האט ער זיך מתגבר געווען, האט ער א כח געהאט זיך מתלבש צו זיין דערינען, דאס איז געווען דער גאנצער פעלער, טאקע נאר אז אידן האבן מהרהר געווען, וירא את העגל ומחולות.

איבערדעם איז עס געבליבן אויף אייביג, וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם (קושיא א), ווייל יעדער חטא האט מען צו פארדאנקען דעם חטא העגל, דער שטן איז דעמאלץ שטארק געווארן, ווייל לעולם איז דאך דער שטן שוין געווען [בטל], ביים מעמד הנבחר איז געווען פסקה זוהמתן, האט זיך אויפגעהערט די מיתה, האט זיך אויפגעהערט דער כח פונעם מלאך המות, ממילא איז דאך געווען התבטלות דער כח פונעם שטן, נאר מיטן עגל האט מען צוריק געגעבן כח, איבערדעם ליידט מען דאס אלעמאל, יעדע עבירה וואס מען טוט איז פונעם שטארקייט פונעם שטן, און דעמאלטס האט ער באקומען שטארקייט, איבערדעם איז דאס געבליבן אויף אייביג, איבערדעם איז וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם, ווייל דאס איז די סיבה פון אלע עוונות טאקע, אז דער שטן איז שטארק געווארן, דאס איז געבליבן, דאס איז דאך דער גאנצער חסרון, איבערדעם איז דאס געבליבן אזא פגם, ווייל דער שטן איז שטארק געווארן, מען האט זיך געבוקט צום שטן און מען האט געזאגט אלה אלהיך ישראל, און דאס דויערט ביז משיח וועט קומען, דעמאלטס וועט זיך דאך אויפהערן דער כח פונעם שטן, דער ס"מ וועט זיין כלה ואבד מן העולם אזוי ווי דאס עגל איז געווען כלה ואבד, דעמאלטס וועט זיך אויפהערן דער כח פונעם עגל און דער כח פון אלעס.

און אויף דעם האפן מיר, אויף דעם ווארטן מיר, עס זאל שוין זיין דער עולם התיקון און די ישועה שלימה, עס זאל זיין די גאולה אמתית, ממילא וועט בטל ווערן די כחות פונעם שטן, ממילא וועט

אפיהרקומען די פרה אדומה אויף די בחינה וואס משה האט משיג געווען, ויקחו אליך, עס זאל זיין נקראת על שמו, זיין בחינה וואס ער האט משיג געווען, אויף דעם האפט מען, אויף דעם ווארט מען, מיר זאלן במהרה זוכה זיין מאשפות דלותינו תרוממנו, מען זאל האבן די זכיה במהרה געהאלפן צו ווערן עם כל ישראל אחיהם, מיר זאלן זוכה זיין צו זעהן די גאולה שלימה ואמיתית און התרוממות קרן התורה וישראל, בהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן. (לשון רבינו ס"ג כי תשא – פרה תשט"ו)